

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **A. T.**, narozen X
státní příslušník Kosova
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, Nové Město, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 18. 10. 2021, č. j. OAM-132/ZA-ZA11-K02-R2-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2021, č. j. OAM-132/ZA-ZA11-K02-R2-2018, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Matěje Šedivého.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Městského

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

soudu v Praze a usnesením tohoto soudu ze dne 2. 12. 2021, č. j. 1 Az 51/2021-18, postoupenou soudu zdejšímu, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právní názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 11. 6. 2021, č. j. 1 Azs 20/2021-37, kterým bylo předchozí rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobce zrušeno. Tento rozpor spočívá v tom, že si žalovaný opětovně nezajistil relevantní podklady na podporu svých tvrzení ohledně situace katolické náboženské menšiny, smíšených manželství mezi katolíky a muslimy a účinné vnitrostátní (zejm. policejní) ochrany osob náležejících k těmto menšinám. Nově obstarané podklady potvrzují především jeho azylový příběh stran postupu policie s ohledem na náboženskou příslušnost. Žalovaný nesprávně vyložil výpověď žalobce, který vyjádřil i obavu o život a zdraví své manželky, a to ve vztahu k nově zajištěným podkladům, které výslovně uvádějí, že policie v zemi původu žalobce liknavě vyšetřuje i násilí na ženách. Dále namítá, že nově zajištěné poklady jsou neobjektivní, neboť byly sepsány samotným žalovaným, a že dokument Ministerstva zahraničních věcí hodnotí situaci v zemi původu žalobce značně nejednoznačně. Závěrem žalobce poukázal na náboženské předpisy muslimů, obecné realie země jeho původu (procentuální zastoupení muslimů a křesťanů) a věcně shrnul svůj azylový příběh.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Obecně argumentoval ohledně posouzení otázky pronásledování a nutnosti využití vnitrostátní ochrany v zemi původu žalobce. Stran samotných žalobních bodů pak uvedl, že žalobce měl možnost navrhnout doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí a s těmito se i seznámit. Těchto možností ale nevyužil.

Splnění procesních předpokladů

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobu k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
5. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána po tomto datu, může se žalobce dovolávat v mezích její působnosti přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.

6. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce požádal dne 6. 2. 2018 o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že má státní příslušnost Kosova, albánskou národnost, dorozumí se česky a albánsky. Vyznává katolictví, nemá žádné politické přesvědčení. Je ženatý a má tři děti, všichni žijí v ČR. Na území ČR přicestoval 31. 8. 2016 přes Srbsko, Maďarsko a Slovensko. Je zdravý, bez zdravotních omezení. O mezinárodní ochranu dříve nežádal, jako důvod své žádosti uvedl, že v Kosovu je náboženský problém, necítil se tam bezpečně, a proto žádá o azyl. Muslimům v Kosovu se nelíbilo, že si jako katolík vzal muslimskou ženu. Slýchal od nich, že tam bude mít problém, také v kostele měli problém s tím, že jeho žena je muslimka.
8. Dne 9. 2. 2018 byl s žalobcem proveden pohovor. Z něj mimo jiné vyplývá, že mu bylo vyhrožováno smrtí soukromými osobami z důvodu jeho náboženského vyznání a manželství s muslimkou. Stejně tak z důvodu toho, že nechal pokřtít svého nejstaršího syna. Požádal o ochranu policii, nicméně ta to vůbec neřešila, přičemž místní policisté mají rodinné příslušníky, kteří odjeli bojovat do Sýrie. Samotní policisté jsou extrémisté.
9. Součástí správního spisu je i opis z evidence rejstříků trestů žalobce ze dne 10. 10. 2018, z něž vyplývá, že žalobci byl uložen souhrnný trest za spáchání úmyslného trestného činu, a to podmíněný trest odnětí svobody v délce 15 měsíců po zkušební dobu v délce 30 měsíců.
10. Následně žalovaný shromáždil zprávy o situaci v zemi původu žalobce a vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Z úředního záznamu žalovaného ze dne 11. 12. 2018 vyplývá, že k tomuto seznámení se žalobce nedostavil.
11. Žalobce poté rozhodnutím ze dne 17. 12. 2018, č. j. OAM-132/ZA-ZA11-K02-2018, rozhodl o neudělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany žalobci. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 1. 2021, č. j. 13 Az 44/2019-97, zamítl.
12. Proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 13 Az 44/2019-97 žalobce podal kasační stížnost, které NSS rozsudkem č. j. 1 Azs 20/2021-37, vyhověl a zrušil jak zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze, tak i rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2018 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku NSS mimo jiné uvedl: „Bylo povinností žalovaného shromáždit relevantní informace o zemi původu, které by stěžovatelovy obavy buďto potvrdily, nebo vyvrátily, a takový závěr odůvodnit. Měly by zvláště odpovídat na otázku, zda se policie zabývá nábožensky motivovanými činy ze strany muslimské části populace“, zejména v reakci „na stěžovatelovy individuální obavy, že osobám v jeho situaci policie nepomůže, protože její příslušníci zastávají stejně extremistické postoje jako soukromé osoby muslimského vyznání, které mu měly vyhrožovat.“ NSS poté shrnul, že „žalovaný pochybil, neboť si neobstaral dostatek podkladů pro posouzení dostupnosti vnitrostátní ochrany pro osoby katolické víry, které vstoupily do manželství s muslimkou a své děti vedou ke katolické víře.“
13. V návaznosti na výše uvedený právní názor NSS žalovaný založil do správního spisu následující zprávy o situaci v zemi původu žalobce: (i) „Kosovo“ ze dne 4. 8. 2021 týkající se hodnocení Kosova jako bezpečné země původu (dále jen „informace ze dne 4. 8. 2021“); (ii)

„Kosovo Informace MZV ČR, č.j. 123874-6/2021-LPTP ze dne 12. srpna 2021, k č.j. MV-123198-1/OAM-2021“ ze dne 18. 8. 2021 týkající se ochrany práv občanů a postavení osob hlásících se ke katolické víře (dále jen „Informace MZV“).

14. Z úředního záznamu žalovaného ze dne 13. 10. 2021 vyplývá, že k opětovnému seznámení se s podklady pro rozhodnutí se žalobce ani jeho zástupce nedostavili.
15. Napadené rozhodnutí si žalobce nepřevzal a bylo mu tak doručeno fikcí podle § 24 zákona o azylu ke dni 8. 11. 2021. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. Vycházel zejména z nově shromážděných dokumentů o situaci v zemi původu žalobce, údajů a skutečností vyplývajících z pohovoru provedeného se žalobcem, jakož i právního názoru NSS vyplývajícího z rozsudku č. j. 1 Azs 20/2021-37. Ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný dospěl k závěru, že úroveň negativních reakcí a jednání vůči žalobci nedosáhla nezbytné intenzity, aby ji bylo možné považovat za pronásledování. Zároveň uvedl, že žalobce nevyužil dostupné vnitrostátní prostředky ochrany, přičemž z Informace MZV vyplývá, že policie má sice nedostatky, ale proti případnému excesivnímu jednání lze podávat stížnosti, které mohou mít za účinek suspendaci či přímo zatčení policistů. Zároveň z ničeho nevyplývá, že by se policie odmítala zabývat nábožensky motivovanými trestnými činy, byť tyto často překvalifikuje na krádeže (namísto poškozování náboženských míst). Dále uvedl, že Informace MZV „sice připouští, že kosovská policie liknavě prošetřuje případy násilí na ženách, trestné činy spojené se sexuální orientací, genderovou identitou, apod.“, nicméně tato problematika se žalobce netýká. Závěrem konstatoval, že pro podporu křesťanské minority je k dispozici celý legislativní rámec a žalobce měl využít všech možností, které mu tak byly přístupny, přičemž země jeho původu je hodnocena jako bezpečná země původu se všemi z toho vyplývajících důsledky. Následně se žalovaný zabýval jen „účelovostí“ samotné žádosti žalobce s ohledem na jeho předchozí pobytovou historii na území ČR. Důvody pro udělení jiných forem mezinárodní ochrany žalovaný rovněž neshledal.

Posouzení žaloby soudem

16. Soud předesílá, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“ (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). V souladu s tímto právním názorem postupoval zdejší soud i v projednávané věci.
17. Jednotlivé žalobní námitky spolu souvisejí a vzájemně se prolínají. Soud se proto s ohledem na obsah žalobních bodů a jejich formulaci zabýval podklady pro vydání rozhodnutí, které si žalovaný nově opatřil v návaznosti na zrušující rozsudek NSS č. j. 1 Azs 20/2021-37.
18. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí zejména „přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště“.
19. Soud uvádí, že informace ze dne 4. 8. 2021 čerpala svá zjištění z různých informačních zdrojů, na které průběžně odkazovala, přičemž původci těchto zdrojů byly mezinárodní

organizace (EU), zahraniční státní orgány (Ministerstvo zahraničních věcí USA), státní orgány ČR (zastupitelský úřad ČR v Prištině), neziskové organizace (Amnesty International) i veřejnoprávních média (ČTK). Skutečnost, že výsledná informace (představující podklad pro rozhodnutí ve věci) byla zpracována žalovaným, nesvědčí bez dalšího o tom, že představuje pouze úvahy a názory žalovaného. Jde o finální soubor informací založený na informačních zdrojích, na které žalovaný v informaci odkazuje. Nepravdivost či nedostatečnost závěrů vyplývajících z daných zdrojů žalobce netvrdil ani neprokazoval. Navíc ani v předcházejícím správním řízení žalobce objektivnost, aktuálnost či dostatečnost těchto zdrojů žádným způsobem nezpochybnil, ač se mohl s podklady napadeného rozhodnutí seznámit, a měl i k tomu příležitost.

20. Na druhou stranu soud připomíná, že takto zpracované zprávy o zemi původu mají značně problematickou důkazní hodnotu (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 175/2020-49). Z judikatury pak dále vyplývá i to, že *„tato metoda kompilátu se nejeví jako vhodná, neboť již z povahy věci může vést k dezinterpretaci informací obsažených v citovaných zprávách v důsledku jejich vytržení z kontextu či nevýstižného parafrázování. Tato metoda může být rovněž spojena se selekcí informací prezentovaných v této rešerši. [...] Tento kompilát zpracovaný na základě rešerše žalovaným tak může sloužit nanejvýš jako základní vstup do dané problematiky, nikoliv však jako stěžejní podklad, na němž by mělo být založeno napadené rozhodnutí.“* (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2022, č. j. 53 Az 3/2022-22).
21. Pokud jde o Informace MZV, jejíž nejednoznačnost žalobce namítá, uvádí soud následující:
22. Skutečnost, že zdrojem informací byl zastupitelský úřad ČR v Prištině, nelze bez dalšího považovat za důvod neobjektivnosti daných informací. Zprávy zastupitelských úřadů v zemích původu žadatelů představují tradiční zdroj informací, neboť tyto jsou získávány přímo „na místě“. Jedná se přitom o podklady od jiných správních orgánů ve smyslu § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Také z již citovaného rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 53 Az 3/2022-22 vyplývá, že zprávy zastupitelských úřadů o zemích původu mohou mít určitou relevanci, ale musí být určité kvality. Podle rozsudku NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS, musejí být informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany v maximální možné míře (i) relevantní, (ii) důvěryhodné a vyvážené, (iii) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (iv) transparentní a dohledatelné. A právě tyto vlastnosti musí vykazovat rovněž zprávy zastupitelských úřadů. Jinými slovy skutečnost, že zprávu zpracoval zastupitelský úřad, tj. orgán veřejné moci ČR působící „na místě“, sama o sobě neznamená, že takový podklad pro zprávy o zemích původu požadované vlastnosti splňuje.
23. V projednávané věci z Informace MZV nevyplývají „přesné“ informace o zemi původu žalobce s označením jejich zdrojů. Zastupitelský úřad ČR v Prištině uvedl, že v zemi původu má žalobce široké možnosti právní ochrany a nejsou známy případy systémové diskriminace katolíků. Z téže informace však vyplývá i to, že instituty právní ochrany, které má žalobce formálně k dispozici, nemusejí znamenat jejich účinnost a dostupnost v praxi. Bylo přitom povinností žalovaného, pokud chtěl žalobci vytýkat, že nevyužil dostupných vnitrostátních prostředků ochrany, aby pomocí zpráv o zemi původu prokázal, že osoby v postavení žalobce mají přístup k takovým prostředkům a že se jedná o prostředky účinné (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008-101). Z Informace MZV však vyplývá, že to, zda se ochranou práv lidí řadících se k menšinám

(náboženským, sexuálním) bude kosovská policie zabývat, záleží do určité míry na náhodě, zda dotčená osoba zrovna narazí na „mladší a minulostí nezatížené policisty s vyšším vzděláním“. Navíc ohledně nábožensky motivovaných útoků (na náboženská místa) sama Informace MZV uvádí, že tyto útoky bývají samotnou policií překvalifikovány jako běžné krádeže, nemluvě o tom, že k útokům na samotné menšiny či ženy, přistupuje policie liknavě a nereaguje dostatečně. Tato liknavost se pak má promítat i do obdobného přístupu soudních orgánů.

24. Na základě Informace MZV si tak žalovaný nemohl učinit jakékoliv (odůvodněné) závěry o dostupnosti účinných vnitrostátních prostředků ochrany, neboť ta nepodává jednoznačné, přesné a relevantní informace o zemi původu žalobce ve vztahu k jeho individuální situaci. Tato vada je o to vážnější, že se dotýká samotné podstaty sporu, a to zda žalobce mohl získat účinnou a efektivní ochranu od orgánů země svého původu. Vzhledem k nejednoznačnosti informací vyplývajících z Informace MZV není možné na tuto otázku odpovědět. Navíc Informace MZV je sice důvěryhodná z toho hlediska, že byla vypracována se znalostí místních poměrů, nicméně z ní není zřejmé, z čeho zastupitelský úřad své poznatky čerpá, aby informace v ní obsažené byly ověřitelné (dohledatelné).
25. K dílčí námitce, že žalovaný nerespektoval předchozí závazný právní názor NSS (vyplývající z rozsudku č. j. 1 Azs 20/2021-37), pak soud uvádí následující:
26. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku. Toto ustanovení se vztahuje i na případy, kdy rozhodnutí správního orgánu zruší v řízení o kasační stížnosti společně s rozsudkem krajského soudu Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2012, č. j. 2 Afs 68/2011-212). Ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. tak zavazuje správní orgán respektovat v dalším řízení závazný právní názor soudu. Správní orgán má možnost proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu podat kasační stížnost za tím účelem, aby NSS takový právní názor popřel či korigoval (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2019, č. j. 2 Ads 260/2019-30).
27. Podle ustálené judikatury NSS má nerespektování závazného právního názoru vysloveného správním soudem ve zrušujícím rozsudku za následek zrušení nového rozhodnutí správního úřadu pro nezákonnost bez dalšího (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS, či ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25).
28. Právní názor NSS obsažený v rozsudku č. j. 1 Azs 20/2021-37 zněl tak, že žalovaný měl povinnost „*shromáždit relevantní informace o zemi původu, které by stěžovatelovy obavy buďto potvrdily, nebo vyvrátily [...]*“ a „*[m]ěly by zvláště odpovídat na otázku, zda se policie zabývá nábožensky motivovanými činy ze strany muslimské části populace*“. To vše pro „*posouzení dostupnosti vnitrostátní ochrany pro osoby katolické víry, které vstoupily do manželství s muslimkou a své děti vedou ke katolické víře*.“
29. Z výše uvedených závěrů zdejšího soudu plyne, že žalovaný nesplnil to, co mu NSS uložil. Informace ze dne 4. 8. 2021 je navýsost obecná a nijak se nevztahuje k osobám katolické víry, natož v manželství s muslimkou a dětmi vychovávanými v katolické víře. Zároveň Informace MZV je nejednoznačná, chybí v ní zdroje a nevyplývají z ní skutečnosti, které by obavy žalobce potvrdily nebo vyvrátily. Navíc je nutné uvést, že i liknavost policejních orgánů při vyšetřování násilí na ženách se dotýká také žalobce, neboť příčina pro případné (nábožensky motivované) násilí na jeho manželce spočívá právě v jeho náboženském

vyznání. Žalovaný tak navzdory závaznému právnímu názoru NSS ani v dalším řízení neshromáždil takové podklady, na jejichž základě by bylo možné učinit přesvědčivý závěr, že osoby v obdobném postavení, jaké ve společnosti náleží žalobci, se mohou v zemi původu domoci účinné ochrany v obdobné situaci, v níž se nachází žalobce.

30. Soud proto uzavírá, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodování, vyžaduje podstatné doplnění.
31. Je tak na žalovaném, aby si v dalším řízení obstaral nad rámec již zajištěných zpráv rovněž další informace a aby se v případě, že si zprávy budou stran některé z rozhodných otázek protirečit, vypořádal s tím, proč se přiklonil k té které variantě skutkového stavu. V dalším řízení se tedy žalovaný musí důkladně zabývat otázkami: (i) jaký je obecný přístup policejních orgánů a jim nadřízených (nebo je kontrolujících) orgánů k oznámením osob patřících ke katolické menšině s ohledem na specifickou rodinnou situaci žalobce (manželka muslimka, děti katolíci); (ii) zda mají osoby (ve stejné situaci jako je žalobce) možnost se reálně domoci účinné ochrany a (iii) zda v trestních věcech, které vyvěrají ze sporů mezi muslimy a katolíky (tj. trestných činů s náboženským podtextem), postupují policejní orgány stejně aktivně jako ve věcech ostatních obyvatel (zejm. muslimů). K tomu si obstará zprávy o zemi původu, které budou splňovat kritéria dovozená výše citovanou judikaturou NSS. Na základě takto zjištěného skutkového stavu pak žalovaný posoudí, zda bylo možné po žalobci spravedlivě požadovat, aby v zemi původu využil jiných prostředků vnitrostátní ochrany (např. stížnosti na postup policejních orgánů).
32. Jen pro úplnost soud připomíná, že žalovaný ve věcech mezinárodní ochrany v případě, že se ocitne v důkazní nouzi a ze zpráv bude moci vyvodit závěr pro žalobce příznivý i nepříznivý, musí postupovat ve prospěch žalobce (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2020, č. j. 5 Azs 466/2019-41).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Vzhledem k tomu, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodování, vyžaduje podstatné doplnění, soud napadené rozhodnutí zrušil [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. Zástupce žalobce provedl v řízení dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. K odměně za právní služby v souhrnné výši 6 200 Kč byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto je součástí odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů též náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 6 800 Kč (1 428 Kč). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 8 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. listopadu 2022

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce